ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 18. marca 2010 *

Vo veci T-94/08,

Centre de coordination Carrefour SNC, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: X. Clarebout a K. Platteau, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: J.-P. Keppenne, splnomocnený zástupca,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2008/283/ES z 13. novembra 2007 o schéme pomoci vykonávanej Belgickom v prospech koordinačných centier v Belgicku a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2003/757/ES (Ú. v. EÚ L 90, 2008, s. 7) v rozsahu, v akom nestanovuje primerané prechodné obdobie,

* Jazyk konania: francúzština.

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Papasavvas (spravodajca) a A. Dittrich,

tajomník: B. Pastor, zástupkyňa tajomníka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. júla 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Belgický daňový režim koordinačných centier sa ako výnimka zo všeobecného práva spravuje kráľovským nariadením č. 187 z 30. decembra 1982 o vytvorení koordinačných centier (*Moniteur belge* z 13. januára 1983, s. 502) v znení jeho následných zmien a doplnení.

2 Výhoda tohto režimu je podmienená predchádzajúcim osobitným povolením na výkon činnosti koordinačného centra na základe kráľovského nariadenia. Na získanie tohto povolenia musí byť centrum súčasťou skupiny nadnárodného charakteru disponujúcej kapitálom a rezervami, ktorých výška dosiahla alebo presahuje jednu miliardu belgických frankov (BEF) a majúcej ročný obrat v konsolidovanej výške dosahujúcej alebo presahujúcej desať miliárd BEF. Povolený je len výkon niektorých prípravných,

vedľajších alebo centralizačných činností, pričom podniky finančného odvetia sú vylúčené z čerpania výhod tohto režimu. Počas prvých dvoch rokov výkonu svojej činnosti musia centrá v Belgicku zamestnať prinajmenšom desať osôb na plný pracovný úväzok.

3 Povolenie udelené centru platí počas desiatich rokov a možno ho obnoviť na rovnaké obdobie.

4 Daňový režim koordinačných centier bol skúmaný Komisiou Európskych spoločenstiev už od svojho zavedenia. Osobitne v rozhodnutiach oznámených vo forme listov zo 16. mája 1984 a z 9. marca 1987 Komisia v podstate dospela k záveru, že takýto režim založený na paušálnom stanovení príjmov koordinačných centier nie je možné považovať za pomoc.

5 Po tom, ako Komisia 11. novembra 1998 prijala oznámenie o o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci pri opatreniach týkajúcich sa priameho zdaňovania podnikov (Ú. v. ES C 384, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 277), začala všeobecné skúmanie daňovej legislatívy členských štátov vo vzťahu k pravidlám týkajúcich sa štátnej pomoci.

6 V tejto súvislosti Komisia 12. februára 1999 požiadala belgické orgány o niektoré informácie týkajúce sa najmä režimu koordinačných centier. Tieto odpovedali v marci 1999.

7 V júli 2000 oddelenia Komisie oznámili týmto orgánom, že tento režim možno považovať za štátnu pomoc. S cieľom začať postup spolupráce podľa článku 17 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) vyzvali oddelenia Komisie belgické orgány, aby v lehote jedného mesiaca predložili svoje pripomienky.

8 Dňa 11. júla 2001 prijala Komisia na základe článku 88 ods. 1 ES štyri návrhy potrebných opatrení najmä vo vzťahu k režimu koordinačných centier. Belgickým orgánom navrhla, aby súhlasili s prijatím určitých zmien tohto režimu s tým, že sa predpokladalo, že počas prechodného obdobia môžu centrá, ktorých činnosť bola povolená pred dňom prijatia týchto opatrení, pokračovať v požívaní výhody predchádzajúceho režimu až do 31. decembra 2005.

9 Z dôvodu neprijatia navrhnutých potrebných opatrení belgickými orgánmi začala Komisia na základe rozhodnutia oznámeného listom z 27. februára 2002 (Ú. v. ES C 147, s. 2) konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 19 ods. 2 nariadenia č. 659/1999. Komisia vyzvala Belgické kráľovstvo na predloženie pripomienok a poskytnutie všetkých informácií potrebných na posúdenie sporného opatrenia. Taktiež vyzvala tento členský štát a zúčastnené tretie osoby, aby predložili svoje pripomienky a poskytli všetky potrebné informácie s cieľom zistiť, či osoby, na ktoré sa vzťahoval sporný režim, mali legitímnu dôveru, ktorá ukladá stanoviť prechodné opatrenia.

10 Na záver konania vo veci formálneho zisťovania Komisia prijala 17. februára 2003 rozhodnutie 2003/757/ES o schéme pomoci vykonávanej Belgickom v prospech koordinačných centier v Belgicku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 282, s. 25, ďalej len „rozhodnutie z roku 2003“).

11 Podľa článkov 1 a 2 rozhodnutia z roku 2003:

„*Článok 1*

Daňový režim aktuálne platný v Belgicku pre koordinačné centrá povolené na základe kráľovského nariadenia č. 187 je potrebné považovať za schému štátnej pomoci nezlučiteľnú so spoločným trhom.

Článok 2

Belgicko je povinné zrušiť schému pomoci uvedenú v článku 1 alebo ju zmeniť tak, aby bola zlučiteľná so spoločným trhom.

Odo dňa oznámenia tohto rozhodnutia nemôže byť výhoda tohto režimu a jeho súčastí priznaná novým príjemcom ani predĺžená obnovením platnosti existujúcich povolení.

V prípade centier povolených pred 31. decembrom 2000 môže byť účinnosť režimu zachovaná až do skončenia platnosti osobitného povolenia platného v deň oznámenia tohto rozhodnutia, najneskôr však do 31. decembra 2010. V súlade s druhým odsekom však v prípade obnovy platnosti povolenia pred týmto dňom nemožno výhodu režimu, ktorý je predmetom tohto rozhodnutia, viac priznať, a to ani dočasne." [*neoficiálny preklad*]

12 Už 6. marca 2003 sa Belgické kráľovstvo súčasne obrátilo na Komisiu aj na Radu a žiadalo ich, aby „bolo urobené všetko potrebné preto, aby koordinačné centrá, ktorých platnosť povolenia skončila po 17. februári 2003, mohli byť predĺžené až do 31. decembra 2005". Táto žiadosť bola na základe článku 88 ods. 2 tretieho pododseku ES opätovne podaná 20. marca a 26. mája 2003.

13 V dňoch 25. a 28. apríla 2003 Belgické kráľovstvo a združenie Forum 187 združujúce koordinačné centrá podali odvolania zamerané na odklad vykonateľnosti a úplné alebo čiastočné zrušenie rozhodnutia z roku 2003 (veci C-182/03 a T-140/03, teraz C-217/03; veci C-182/03 R a T-140/03 R, teraz C-217/03 R).

14 Uznesením z 26. júna 2003, Belgicko a Forum 187/Komisia (C-182/03 R a C-217/03 R, Zb. s. I-6887, ďalej len „uznesenie Forum 187“), predseda Súdneho dvora nariadil odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v časti, kde zakazuje Belgickému kráľovstvu obnoviť platnosť povolení koordinačných centier platných v deň oznámenia tohto rozhodnutia.

15 V súlade s povolením uvedeným v uznesení Forum 187 belgické orgány obnovili platnosť povolení koordinačným centrám, ktorým sa ich platnosť skončila v období od 17. februára 2003 do 31. decembra 2005. S výnimkou štyroch koordinačných centier, ktorým bola obnovená platnosť na dobu neurčitú, boli všetky tieto povolenia, vrátane povolenia žalobkyne — Centre de coordination Carrefour SNC, obnovené na obdobie, ktoré sa končilo 31. decembra 2005.

16 Rozhodnutím Rady 2003/531/ES zo 16. júla 2003 o poskytnutí pomoci belgickou vládou v prospech určitých koordinačných centier so sídlom v Belgicku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 184, s. 17), prijatým na základe článku 88 ods. 2 ES, sa rozhodlo o zlučiteľnosti „pomoci, ktorú Belgicko zamýšľalo poskytnúť do 31. decembra 2005 podnikom disponujúcim k 31. decembru 2000 povolením na výkon koordinačného centra na základe kráľovského nariadenia č. 187… ktorého platnosť mala uplynúť v období medzi 17. februárom 2003 a 31. decembrom 2005“ so spoločným trhom. Komisia podala 24. septembra 2003 proti tomuto rozhodnutiu žalobu o neplatnosť (vec C-399/03).

17 Súdny dvor 22. júna 2006 zrušil rozhodnutie z roku 2003 v tej časti, kde nestanovila prechodné opatrenia pre koordinačné centrá, o ktorých žiadostiach o obnovu platnosti povolenia nebolo v deň oznámenia tohto rozhodnutia ešte rozhodnuté, alebo ktorých povolenie malo skončiť súčasne s oznámením tohto rozhodnutia alebo tesne po tomto oznámení (rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479, ďalej len „rozsudok Forum 187“). V ten istý deň Súdny dvor rozsudkom Komisia/Rada (C-399/03, Zb. s. I-5629) zrušil aj rozhodnutie 2003/531.

18 Listom zo 4. júla 2006 Komisia požiadala belgické orgány o poskytnutie určitých informácií, aby mohla stanoviť vhodné opatrenia v dôsledku vydania rozsudku Forum 187.

19 Belgické kráľovstvo prijalo 27. decembra 2006 zákon týkajúci sa rôznych ustanovení (*Moniteur belge z* 28. decembra 2006, s. 75266, ďalej len „zákon z roku 2006"), ktorým vznikla možnosť predĺžiť do 31. decembra 2010 povolenia všetkým koordinačným centrám, ktoré o to požiadali, v prípade potreby aj so spätnou platnosťou. Okrem centier, ktorých povolenia boli obnovené od 17. februára 2003 do 31. decembra 2005, mohli o predĺženie požiadať aj centrá, ktorým sa platnosť povolenia skončí v období od 1. januára 2006 do 31. decembra 2010, ako aj neurčený počet centier, ktorých povolenia by sa skončili najneskôr do 31. decembra 2005, ale ktoré dovtedy o predĺženie nepožiadali. Tento zákon nebol oznámený Komisii v súlade článkom 88 ods. 3 ES, avšak jeho nadobudnutie účinnosti bolo podmienené potvrdením Komisie, že k nemu nemá výhrady.

20 Po viacerých upozorneniach a výmene listov s Komisiou belgické orgány 16. januára 2007 zaslali informácie, ktoré Komisia žiadala 4. júla 2006. Dodatočné spresnenia poskytli listami z 8. a 16. februára 2007. Okrem toho sa medzi Komisiou a Belgickom uskutočnili tri stretnutia, a to 5. a 15. februára a 5. marca 2007.

21 Komisia listom z 21. marca 2007 informovala belgické orgány o svojom rozhodnutí rozšíriť konanie vo veci formálneho zisťovania, ktoré sa začalo 27. februára 2002 vo veci režimu koordinačných centier. Toto rozhodnutie, ako aj výzva dotknutým osobám, aby predložili svoje pripomienky k primeraným prechodným opatreniam, ktoré v zmysle rozsudku Forum 187 Komisia bola povinná prijať, boli uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* zo 16. mája 2007 (Ú. v. EÚ C 110, s. 20).

22 Dňa 13. novembra 2007 Komisia na záver konania vo veci formálneho zisťovania prijala rozhodnutie 2008/283/ES o schéme pomoci vykonávanej Belgickom v prospech koordinačných centier v Belgicku a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie z roku 2003 (Ú. v. EÚ L 90, 2008, s. 7, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

23 Napadnuté rozhodnutie mení najskôr článok 2 rozhodnutia z roku 2003 v tom zmysle, že koordinačným centrám, o ktorých žiadosti o obnovu platnosti povolení nebolo v deň oznámenia rozhodnutia z roku 2003 ešte rozhodnuté, alebo ktorých povolenie malo skončiť súčasne s jeho oznámením alebo tesne po oznámení uvedeného rozhodnutia, teda v období od 18. februára 2003 do 31. decembra 2005, sa povolilo požívať výhody sporného režimu až do 31. decembra 2005, a že obnovenie ich povolení sa dovoľuje až do tohto dátumu. Ďalej, pokiaľ ide o štyri centrá, ktorých povolenia boli obnovené na dobu neurčitú v nadväznosti na uznesenie Forum 187, napadnuté rozhodnutie uvádza, že tlačová správa Komisie zo 16. júla 2003 mohla vzbudiť legitímnu dôveru týchto centier v skutočnosť, že by mohli požívať výhody sporného režimu až do dňa vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora vo veci samej. Tento rozsudok bol vyhlásený 22. júna 2006, pričom však napadnuté rozhodnutie vzhľadom na daňovú povahu dotknutého opatrenia rozširuje prospech vyplývajúci z legitímnej dôvery a umožňuje koordinačným centrám požívať prospech zo sporného režimu až do konca bežného zdaňovacieho obdobia, ktoré prebiehalo v deň vyhlásenia rozsudku. Nakoniec napadnuté rozhodnutie vyhlasuje zákon z roku 2006 za nezlučiteľný so spoločným trhom v časti, v ktorej upravuje predĺženie režimu koordinačných centier na obdobie po 31. decembri 2005.

24 Článok 1 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„v článku 2 rozhodnutia [z roku 2003] sa pridáva tento text:

‚Koordinačné centrá, o ktorých žiadostiach o obnovu platnosti povolenia nebolo v deň oznámenia tohto rozhodnutia ešte rozhodnuté, alebo ktorých povolenie malo skončiť súčasne s oznámením tohto rozhodnutia alebo tesne po jeho oznámení, to znamená odo dňa tohto oznámenia do 31. decembra 2005, môžu ďalej využívať výhody

režimu koordinačných centier do 31. decembra 2005. Obnovenie platnosti povolení uvedených koordinačných centier sa povoľuje najneskôr do 31. decembra 2005.“

25 Podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia:

„Štyri koordinačné centrá zriadené v Belgicku, ktorým bola obnovená platnosť povolenia na neurčito na základe uznesenia [Forum 187], môžu využívať výhody režimu koordinačných centier do konca bežného zdaňovacieho obdobia, ktoré prebiehalo 22. júna 2006.“

26 Článok 3 napadnutého rozhodnutia stanovuje:

„Zákon [z roku] 2006 je nezlučiteľný so spoločným trhom, pretože jeho ustanovenia umožňujú prostredníctvom nových rozhodnutí o obnovení platnosti povolenia predĺžiť režim koordinačných centier aj po 31. decembri 2005.

Komisia v dôsledku toho vyzýva Belgicko, aby upustilo od zavedenia do platnosti príslušných ustanovení zákona [z roku] 2006.“

27 Pokiaľ ide o článok 4 napadnutého rozhodnutia, ten znie takto:

„Článok 1 sa uplatňuje od 18. februára 2003.“

Konanie a návrhy účastníkov konania

28 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. februára 2008 žalobkyňa podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

29 Samostatným podaním podaným v ten istý deň žalobkyňa podala návrh na základe článku 76a Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, aby sa vec prejednala v skrátenom súdnom konaní. Komisia podala 13. marca 2008, po uplynutí stanovenej lehoty, svoje pripomienky k tejto žiadosti. Predsedníčka ôsmej komory Súdu prvého stupňa 17. marca 2008 rozhodla o zaradení týchto pripomienok do spisu. Rozhodnutím z 19. marca 2008 Súd prvého stupňa (ôsma komora) zamietol návrh na prejednanie veci v skrátenom konaní.

30 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní, ktoré sa konalo 2. júla 2009.

32 V priebehu pojednávania bola Komisia vyzvaná, aby doložila do spisu kráľovské nariadenie z 19. decembra 2008 preberajúce daňovú právnu úpravu týkajúcu sa zvýšenia v prípade chýbajúcich alebo nedostatočných preddavkov zo strany niektorých koordinačných centier (*Moniteur belge* z 30. decembra 2008, s. 68976) a žalobkyňa v tejto súvislosti nevzniesla námietku. Listom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 3. júla 2009 Komisia odpovedala na túto žiadosť.

33 Ústna časť konania sa potom skončila 13. júla 2009.

34 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom nestanovuje primerané prechodné obdobie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

35 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako neprípustnú alebo nedôvodnú,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

36 Hoci Komisia formálne nenamieta neprípustnosť podľa článku 114 rokovacieho poriadku, tvrdí, že žaloba je neprípustná z dôvodu, že žalobkyňa nemá právny záujem na konaní a že nie je napadnutým rozhodnutím priamo dotknutá. Najskôr treba preskúmať neprípustnosť založenú na nedostatku právneho záujmu na konaní.

Tvrdenia účastníkov konania

37 Komisia pripomína, že po vydaní uznesenia Forum 187 belgické orgány obnovili žalobkyni povolenie len do 31. decembra 2005. Následne žalobkyňa viackrát žiadala o predĺženie svojho povolenia až do 31. decembra 2010, avšak belgické orgány jej žiadostiam nevyhoveli. Komisia takisto tvrdí, že v deň podania žaloby už žalobkyňa nemá nárok na výhody sporného režimu, ktorý by mohla uplatňovať voči belgickým orgánom. Naopak sa zdá, že tieto orgány úmyselne obmedzili platnosť povolenia do 31. decembra 2005, t. j. dátumu zodpovedajúcemu ukončeniu prechodného obdobia stanovenému v napadnutom rozhodnutí. Podľa Komisie belgické orgány s konečnou platnosťou určili situáciu žalobkyne vydaním rozhodnutia, ktoré obmedzovalo platnosť jej povolenia do 31. decembra 2005, pričom žalobkyňa pred belgickými súdmi toto rozhodnutie nikdy nenapadla.

38 Napadnuté rozhodnutie z tohto dôvodu len potvrdzuje nárok žalobkyne požívať výhody sporného režimu až do ukončenia platnosti tohto povolenia. Dátum 31. december 2005 totiž belgické orgány najprv určili a následne ho schválili v napadnutom rozhodnutí. Okrem toho prechodné obdobie stanovené v napadnutom rozhodnutí sa zakladá aj na skutočnosti, že predĺženie povolení všetkých centier, s výnimkou štyroch z nich, do stanoveného dátumu (zatiaľ čo uznesenie Forum 187 nestanovilo žiadny dátum) potvrdzuje stanovisko k primeranému prechodnému obdobiu, ktoré zaujali belgické orgány a koordinačné centrá. Tento dátum totiž bol cieľom belgických orgánov, o čom informovali aj orgány Spoločenstva a vyplýva to aj z odôvodnenia č. 1 rozhodnutia 2003/531.

39 Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že rozhodnutie belgických orgánov obmedziť obnovenie do 31. decembra 2005 vyplynulo zo snahy splniť svoje povinnosti v rámci Spoločenstva, Komisia namieta, že tieto orgány sa jednostranne rozhodli obmedziť povolenie žalobkyne do 31. decembra 2005 bez toho, aby ich k tomu právo Spoločenstva zaväzovalo. Uznesenie Forum 187 totiž odložilo výkon rozhodnutia z roku 2003 v časti, kde zakazuje obnoviť platnosť povolení koordinačných centier, a časovo neohraničilo dĺžku týchto obnovení platnosti. Okrem toho belgické orgány určitým centrám povolili obnovenie platnosti na dlhší čas, hoci žalobkyni to odmietli, aj keď to podľa uvedeného uznesenia mohli urobiť.

40 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého v prípade striktného uplatňovania belgického zákona by mala právo na obnovenie svojho povolenia na desať rokov, Komisia namieta, že inštitúcie Únie nie sú oprávnené vykladať belgické právo. Ak by aj žalobkyňa mala toto právo, podľa názoru Komisie bola povinná domáhať sa ho súdnou cestou, namietajúc obmedzenie jej povolenia, čo však žalobkyňa neurobila. Podľa názoru Komisie tým, že žalobkyňa nepodala žalobu, zrejme zapríčinila, že časové obmedzenie povolenia nadobudlo právoplatnosť. Komisia navyše uvádza, že žalobkyňa nevysvetlila, v čom spočíva ňou uvádzaná irelevantnosť tohto nepodania žaloby.

41 Za týchto podmienok Komisia tvrdí, že žalobkyňa nemá právny záujem na zrušení napadnutého rozhodnutia vzhľadom na to, že rozhodnutie nestanovuje primerané prechodné obdobie. Žalobkyňa v súčasnosti nemá nijaký existujúci právny záujem a nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že belgické orgány mali v úmysle predĺžiť jej povolenie aj po 31. decembri 2005.

42 Žalobkyňa tvrdí, že má osobný právny záujem na konaní proti napadnutému rozhodnutiu, ktorý vznikol a naďalej trvá.

43 Predovšetkým namieta, že len centrá, ktoré v deň podania žaloby mali povolenie, boli aktívne legitimované podať žalobu proti napadnutému rozhodnutiu. Z tohto dôvodu žalobkyňa nemala možnosť podať žalobu proti napadnutému rozhodnutiu. Domnieva sa teda, že podmienenie prípustnosti žaloby existenciou formálneho povolenia ku dňu podania žaloby, hoci toto povolenie závisí od definície prechodného obdobia v napadnutom rozhodnutí, je vo veci samej irelevantné.

44 Žalobkyňa následne uvádza, že má právo požívať výhody z režimu koordinačných centier. Z tohto hľadiska na jednej strane spochybňuje, že obmedzenie dĺžky platnosti povolení do 31. decembra 2005 je dôsledkom toho, že belgické orgány považovali ukončenie prechodného obdobia k tomuto dátumu za primerané. Takéto obmedzenie

je totiž len dôsledkom povinnosti Belgicka rešpektovať rozhodnutia inštitúcií Únie a najmä rozhodnutia z roku 2003 a uznesenia Forum 187. Podľa žalobkyne skutočnosť, že belgické orgány dosiahli súlad s týmito rozhodnutiami, nemôže byť použitá ako argument svedčiaci proti jej právnemu záujmu na konaní. Žalobkyňa na druhej strane spochybňuje, že sporné obmedzenie je dobrovoľným aktom belgických orgánov. V tejto súvislosti sa opiera o skutočnosť, že v dôsledku vydania rozsudku Forum 187 belgické orgány vyzvali centrá, ktorých sa uvedený rozsudok týkal, aby požiadali o potvrdenie svojich povolení, a opiera sa aj o prijatie zákona z roku 2006 a s ním súvisiaci zákonodarný proces. Aj v prípade, keby toto obmedzenie bolo dobrovoľné, žalobkyňa tvrdí, že belgické orgány neboli k tomu oprávnené podľa kráľovského nariadenia č. 187, na ktorom žalobkyňa zakladá svoje právo týkajúce sa doby platnosti povolenia.

45 Žalobkyňa uplatňuje, že jej právny záujem na konaní sa zakladá na fakte zachovania sporného režimu aj po 31. decembri 2005 a na uplatňovaní kráľovského nariadenia č. 187 belgickými orgánmi. Konkrétne s odvolaním sa na judikatúru žalobkyňa tvrdí, že svoje práva môže uplatňovať pred belgickými daňovými orgánmi a má podľa kráľovského nariadenia č. 187 právo na predĺženie platnosti povolenia, ktorému uplynie doba platnosti 31. decembra 2005, až do 31. decembra 2010, čo odôvodňuje jej právny záujem na konaní.

46 Žalobkyňa ďalej spochybňuje tvrdenie, podľa ktorého nepredložila nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že belgické orgány mali v úmysle predĺžiť jej povolenie aj po uplynutí roku 2005. Uvádza, že takýmto dôkazom je list, ktorý jej uvedené orgány zaslali 11. júna 2008.

47 Napokon žalobkyňa tvrdí, že nemožno vyvodiť dôsledky zo skutočnosti, že belgické orgány nežiadali zrušenie napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o skutočnosť, že nepodala žalobu proti kráľovskému rozhodnutiu z 10. júna 2004, táto skutočnosť je pre prípustnosť žaloby irelevantná. Okrem toho, kým nebude schválené primerané prechodné obdobie, bude akákoľvek žaloba proti belgickým orgánom neúčinná.

Posúdenie Všeobecným súdom

48 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len v rozsahu, v akom má žalobca záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie napadnutého aktu je spôsobilé vyvolať právne následky a že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisia, T-387/04, Zb. s. II-1195, bod 96 a citovanú judikatúru).

49 Záujem na konaní musí vzniknúť a trvať (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, Zb. s. II-2181, bod 33) a posudzuje sa ku dňu, keď bola žaloba podaná (rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 1963, Forges de Clabecq/Vysoký úrad, 14/63, Zb. s. 719, 748, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. apríla 2001, Torre a i./Komisia, T-159/98, Zb. VS s. I-A-83, II-395, bod 28). Musí však pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené (rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 42 a citovaná judikatúra).

50 Vo veci samej treba najprv pripomenúť, že podľa článku 1 napadnutého rozhodnutia, ktorým sa mení a dopĺňa článok 2 rozhodnutia z roku 2003, žalobkyňa môže naďalej požívať výhody z režimu koordinačných centier až do 31. decembra 2005.

51 Následne treba zdôrazniť, že po vydaní uznesenia Forum 187 belgické orgány na základe kráľovského nariadenia z 10. júna 2004 žalobkyni obnovili povolenie až do 31. decembra 2005 a že napriek žiadostiam žalobkyne, ktoré predložila belgickým

orgánom, nedocielila ani predĺženie, ani obnovenie povolenia priznaného týmto kráľovským nariadením.

52 V tejto súvislosti treba konštatovať, že o obmedzení povolenia žalobkyne do 31. decembra 2005 rozhodli samotné belgické orgány bez toho, aby ich k tomu niečo zaväzovalo. Uznesenie Forum 187 totiž odložilo výkon rozhodnutia z roku 2003 v časti, kde zakazuje obnoviť platnosť povolení koordinačných centier bez toho, aby inak časovo obmedzilo dĺžku týchto obnovení, než ako bolo rozhodnuté v rozsudku Súdneho dvora vo veci samej. Okrem toho, ako na pojednávaní pri odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa uznala aj žalobkyňa, belgické orgány mohli obnoviť jej povolenie na dobu neurčitú, ako to urobili pri štyroch iných centrách, napriek skutočnosti, že v zmysle uznesenia Forum 187 toto obnovenie nemohlo byť účinné po vyhlásení rozsudku Forum 187. Treba teda zamietnuť tvrdenia žalobkyne, že obmedzenie obnovenia jej povolenia do 31. decembra 2005 belgickými orgánmi je dôsledkom povinnosti Belgického kráľovstva dodržiavať povinnosti v rámci Spoločenstva, ako aj tvrdenia, ktorými žalobkyňa spochybňuje, že toto obmedzenie je dobrovoľným aktom belgických orgánov.

53 Z vyššie uvedeného vyplýva, že od 31. decembra 2005 žalobkyňa už podľa belgického práva nemá platné povolenie, a teda v zmysle belgického práva už neprofituje z daňového režimu koordinačných centier. Žalobkyňa však v žalobe tvrdí, že požívala výhody daňového režimu koordinačných centier aj po 31. decembri 2005, predovšetkým v rokoch 2006 a 2007. V odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa v súvislosti s týmto tvrdením žalobkyňa v replike uviedla, že to treba chápať v tom zmysle, že sa v rokoch 2006 a 2007 domáhala uplatnenia tohto režimu. Toto domáhanie sa uplatnenia režimu sa prejavilo predovšetkým podaním žiadosti belgickým orgánom o potvrdenie zachovania statusu koordinačného centra až do 31. decembra 2010, predložením daňových vyhlásení za roky 2006 a 2007 s uplatnením sporného režimu a napokon neustálym informovaním belgických daňových orgánov o jej statuse. Túto argumentáciu však nemožno prijať. Fakt, že sa žalobkyňa domáhala uplatnenia tohto režimu, neumožňuje domnievať sa, že žalobkyňa v zmysle belgického práva naďalej z režimu profitovala.

54 Za týchto okolností treba uviesť, že žalobkyňa sa nemôže domáhať uplatnenia prechodného obdobia v zmysle rozsudku Forum 187, ktoré uplynie po lehote stanovenej v napadnutom rozhodnutí, t. j. po 31. decembri 2005.

55 Samotným cieľom prechodného obdobia totiž je zabezpečiť prechod od jednej situácie k druhej, konkrétne vo veci samej od situácie, keď žalobkyňa požíva výhody daňového režimu koordinačných centier k situácii, keď už tieto výhody nemá. Z rozsudku Forum 187 (bod 163) zároveň vyplýva, že centrám, ktorých sa uvedený rozsudok týka a ku ktorým patrí aj žalobkyňa, treba dať primerané prechodné obdobie na to, aby sa mohli prispôsobiť dôsledkom, ktoré vyplývajú z rozhodnutia z roku 2003.

56 Vzhľadom na to, že od 31. decembra 2005 žalobkyňa už nepožíva výhody daňového režimu koordinačných centier, akékoľvek ďalšie obdobie po tomto dátume, počas ktorého by žalobkyňa požívala výhody sporného režimu, by nebolo možné považovať za obdobie, ktoré by jej malo umožniť prispôsobiť sa, pretože žalobkyňa sa už nachádza v novej situácii. V prípade, že by sa predmetnej žalobe vyhovelo, žalobkyni by nemohlo byť spätne poskytnuté prechodné obdobie po 31. decembri 2005 vzhľadom na to, že takéto obdobie by bolo bezpredmetné.

57 Nemožnosť požívať výhody z dlhšieho prechodného obdobia, a to aj spätne, v prípade, že centrá už nemajú platné povolenie, okrem toho vyplýva aj z uznesenia Forum 187. V rámci žiadosti o odklad vykonateľnosti rozhodnutia z roku 2003, ktoré zakazovalo obnovenie povolení určitým centrám, totiž predseda Súdneho dvora rozhodol, že, ak by nedošlo k požadovanému odkladu vykonateľnosti, bolo by rozhodnutie vo veci samej vydané v prospech žalobkýň v súvislosti s prechodným systémom značne pozbavené účinnosti vzhľadom na to, že prípadné finančné opatrenia by zrejme neboli schopné opätovne nastoliť stabilitu právneho rámca koordinačných centier (uznesenie Forum 187, bod 146).

58 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vzhľadom na predmet žaloby zameraný na zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom nestanovuje primerané prechodné obdobie, zrušenie tohto rozhodnutia z uvedeného dôvodu neprinesie žalobkyni nijakú výhodu.

59 Nijaké z tvrdení predložených žalobkyňou nemôže spochybniť vyššie uvedené úvahy.

60 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne, podľa ktorých sa jej právny záujem zakladal na fakte potvrdenia zachovania sporného režimu aj po 31. decembri 2005 a uplatňovaní kráľovského nariadenia č. 187 belgickými orgánmi, z judikatúry síce vyplýva, že za predpokladu, že by nebolo možné vylúčiť, že v prípade, ak by sa jej žalobe vyhovelo, by žalobkyňa mohla uplatniť určité nároky voči vnútroštátnym orgánom, alebo prinajmenšom by mohla nechať preskúmať svoju žiadosť týmito orgánmi, čo odôvodňuje právny záujem na konaní (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 22. novembra 2001, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Komisia, T-9/98, Zb. s. II-3367, body 34 a 38, a z 12. septembra 2007, Koninklijke Friesland Foods/Komisia, T-348/03, neuverejnený v Zbierke, bod 72).

61 Treba však najprv konštatovať, že aj keby sa vo veci samej vyhovelo žalobe, žalobkyňa by nemala nijaký nárok, ktorý by mohla uplatniť voči belgickým orgánom konkrétne v súvislosti s prechodným obdobím, z ktorého má prospech a ktoré je predmetom veci samej. Z vyššie uvedeného totiž vyplýva, že belgické orgány nemôžu žalobkyni povoliť, ani so spätnou účinnosťou, predĺženie už poskytnutého prechodného obdobia, pretože žalobkyňa už nepožíva výhody daňového režimu koordinačných centier. Následne treba pripomenúť, že Súdny dvor v rozsudku Forum 187 nezrušil ustanovenia rozhodnutia z roku 2003, ktoré tento režim považujú za pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom a ukladajú belgickým orgánom povinnosť zrušiť ho alebo zmeniť ho tak, aby bol zlučiteľný so spoločným trhom. Majú teda právne účinky už od prijatia rozhodnutia z roku 2003 a v dôsledku toho belgické orgány nemôžu povoliť obnovenie povolenia žalobkyne len na základe kráľovského nariadenia č. 187. Okrem toho v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia by bolo nevyhnutné, aby Komisia vydala

nové rozhodnutie, v ktorom by stanovila nové prechodné obdobie, počas ktorého centrá môžu požívať výhody, v rozsahu, v akom Všeobecnému súdu pri rozhodovaní o žalobe o neplatnosť neprináleží nahradiť napadnuté rozhodnutie iným rozhodnutím alebo vykonať zmenu tohto rozhodnutia (uznesenie Súdneho dvora z 11. mája 2000, Deutsche Post/IECC a Komisia, C-428/98 P, Zb. s. I-3061, bod 28, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. septembra 2002, Sgaravatti Mediterranea/Komisia, T-199/99, Zb. s. II-3731, bod 141).

62 Za týchto okolností treba konštatovať, že na jednej strane žalobkyňa nemôže opierať svoj právny záujem na konaní o uplatnenie kráľovského nariadenia č. 187 po 31. decembri 2005 a na druhej strane, že skutočnosť, že belgické orgány nevylúčili možnosť schválenia využívania sporného režimu aj po tomto dátume, je irelevantná.

63 Navyše treba uviesť, že žalobkyňa sa nemôže odvolávať na budúce a neisté situácie na odôvodnenie svojho právneho záujmu na zrušení napadnutého aktu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. apríla 2005, Sniace/Komisia, T-141/03, Zb. s. II-1197, bod 26 a citovanú judikatúru). Ďalej treba uviesť, že bez ohľadu na vyššie uvedené úvahy, nijaký z dôkazov, ktoré predložila žalobkyňa, s určitosťou nepreukazuje, že v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia by belgické orgány na základe kráľovského nariadenia č. 187 retroaktívne predĺžili jej povolenie po 31. decembri 2005. Uvedené nevyplýva ani z listov belgických orgánov pripojených k prílohe žaloby, ktoré sa v podstate obmedzujú na potvrdenie prijatia podaní zo strany žalobkyne, ani z listu z 11. júna 2008 pripojeného k prílohe repliky, z ktorého vyplýva, že kým nebude právoplatne rozhodnuté o predmetnej žalobe, belgická daňová správa nepristúpi k zvýšeniu dane, ani k iným sankciám alebo správnym pokutám v dôsledku zamietnutia uplatnenia režimu koordinačných centier požadovaného žalobkyňou v daňových priznaniach. Na rozdiel od tvrdení žalobkyne nemožno tieto dôvody považovať za dôkazy, ktoré bezpodmienečne a s istotou preukazujú, že belgické orgány mali v úmysle jej povolenie predĺžiť aj po 31. decembri 2005. Skutočnosť, že belgické orgány ju v daňových rokoch 2006 a 2007 zapísali s uplatnením bežného daňového režimu, svedčí práve o opaku.

64 Pokiaľ ide o zákon z roku 2006, treba uviesť, že v nijakom prípade nemôže odôvodniť právny záujem žalobkyne na konaní. Ustanovenia tohto zákona týkajúce sa daňového režimu koordinačných centier nenadobudli účinnosť. Ich dátum nadobudnutia účinnosti totiž podľa článku 298 malo stanoviť kráľovské nariadenie vypracované Radou ministrov, ktoré však nebolo prijaté. Ako vyplýva aj z odôvodnenia č. 18 napadnutého rozhodnutia, toto nadobudnutie účinnosti bolo podmienené potvrdením Komisie, že k nemu nemá výhrady. Napadnuté rozhodnutie v článku 3 stanovuje, že zákon z roku 2006 je nezlučiteľný so spoločným trhom, pretože jeho ustanovenia umožňujú prostredníctvom nových rozhodnutí o obnovení platnosti povolenia predĺžiť režim koordinačných centier aj po 31. decembri 2005. Z tohto hľadiska je dôležité uviesť, že, ako vyplýva aj z odôvodnenia č. 6 kráľovského nariadenia z 19. decembra 2008, belgické orgány „rešpektovali [napadnuté] rozhodnutie o nenadobudnutí účinnosti [zákona z roku 2006]“ v rozsahu, v akom sa týka režimu koordinačných centier, a informovali o tom dotknutých daňovníkov. Z toho vyplýva, že belgické orgány neplánovali nadobudnutie účinnosti tohto zákona. Na záver treba uviesť, že žalobkyňa nenapáda napadnuté rozhodnutie v časti, ktorá sa týka zákona z roku 2006, a aj na pojednávaní potvrdila, že nie je pre ňu potrebné odvolávať sa na uvedený zákon.

65 Napokon treba zamietnuť tvrdenia žalobkyne založené na tom, že prípustnosť žaloby nemožno podmieniť existenciou povolenia ku dňu jej podania, aj keď toto povolenie závisí od definície prechodného obdobia v napadnutom rozhodnutí. Z vyššie uvedeného totiž vyplýva, že dátum, ku ktorému žalobkyňa prestáva požívať výhody platného povolenia a musí prijať potrebné opatrenia, aby sa prispôsobila novej situácii, predovšetkým stanovili samotné belgické orgány a nie napadnuté rozhodnutie. Navyše prípustnosť predmetnej žaloby je podmienená existenciou právneho záujmu žalobkyne na konaní a nie je podmienená existenciou platného povolenia v čase podania žaloby, aj keď táto skutočnosť môže mať vplyv na preskúmanie právneho záujmu na konaní.

66 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba konštatovať, že žalobkyňa nemá právny záujem na konaní.

67 Z tohto dôvodu treba žalobu zamietnuť ako neprípustnú bez toho, aby sa musela preskúmať námietka neprípustnosti vznesená Komisiou, ktorá je založená na chýbajúcej priamej dotknutosti žalobkyne.

O trovách

68 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta ako neprípustná.

2. Centre de coordination Carrefour SNC je povinné nahradiť trovy konania.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 18. marca 2010.

Podpisy